

τὴν ψυχὴν ἀπλοῦς». Συνών. σκέτιος. β) Κατὰ μετριο-
τέραν ἔκφρασιν, εὐήθης, ἀνόητος κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
ἀρχ. Ἰσοκρ. 2,46 «ἀπλοῦς ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας».
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάκωτος 3. 2) Ὁ καθ' ἑαυτὸν ἢ κατὰ ἓνα
τινὰ τρόπον ὑπάρχων, ὁ μὴ σύνθετος, ὁ μὴ ποικίλος ἢ ἐπι-
τετηδευμένος κοιν.: Ἀπλὰ λόγια (εἰλικρινὴς ὁμιλία. Πβ. ἀρχ.
Πλάτ. Κρατ. 405 C «κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν τὸ ἀληθές τε καὶ
τὸ ἀπλοῦν (ταῦτόν γάρ ἐστιν)» καὶ Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 173 «ἀπλῶ
γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη»). Στοιχεῖα ἀπλᾶ (τὰ συνήθη τυπο-
γραφικὰ στοιχεῖα, τὰ ἄλλως καλούμενα Didot). Ἀπλὸ παννὶ
(κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δίμιτρο) Ἰκαρ. Ἀπλὲς σεμ-
πρίες (εἶδος μισθώσεως ἀγρῶν ἄνευ συμβολαιογραφικῆς
πράξεως) Ζάκ. || Φρ. Ἀπλὸ μία (εἶδος παιγνιδίου δι' ἐλα-
στικῆς σφαίρας, καθ' ὃ συλλαμβάνει τις αὐτὴν μετὰ ἓνα,
δύο καὶ ἐξῆς μέχρι δεκαπέντε παλμῶν. Διὰ τῆς φρ. ταύτης
δηλοῦται ἢ μετὰ ἓνα παλμὸν σύλληψις τῆς σφαίρας κατ' ἀντι-
διαστολὴν πρὸς τὸ διπλό, τριπλό κλπ. καὶ τὸ παιγνίδιον
αὐτό) Ἐλευσ. κ. ἀ. Συνών. σκέτιος. β) Ἐπὶ κλωστής,
σχοινίου κτ., ἀπλοῦς, μόνος, ἄνευ ἐτέρου Α. Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Κρήτ.: Ἀπλῇ κλωστή Φιλιπούπ. Ἀπλὸ σκοινὶ Κρήτ.
Συνών. μονός. 3) Ἀπλωτός, ἀβαθὴς Κέρκ. Κεφαλλ.:
Ἀπλὸν πιάττο Κεφαλλ. Καλάθι ἀπλὸν Κέρκ. || Φρ. Ἀπλὸ στόμα
(τὸ ἀνοικτόν, τὸ αὐθαδὲς) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ.
Χρον. Μορ. Η στ. 1740 (ἔκδ. JSchmitt) «κ' εἶδαν τὸν τόπον
ἔμνοστον, ἀπλύν, χαριτωμένον» καὶ 6603 «διὰ τὸ ἓν ἀπλὺς
ὁ τόπος». 4) Τὸ θηλ. ὡς οὐς., πρυμνήσιος κάλως συνδέων
ἐκάτερον ἄκρον τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ μετὰ τῆς πρύμνης
ἐν σχήματι τριγώνου, ἢ ὑπέρα Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ.
(Μάδυτ.) Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Προπ. (Κύζ.)
Σάμ. Σύμ.: Νά 'ναι φέρεμα ἡ-ῖ-ἀπλῇ Μύκ.

ἀπλοσυκωτία ἡ, ἀμάρτ. ἀπλυσ'κωτία Πελοπν. (Μάν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. συκώτι.
Ἀδιαφορία, ἀπάθεια (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀπλόκαρος):
Ἡ δεῖνα ἔχει ἀπλυσ'κωτία, δὲν τήνε μέλει γιὰ τίποτε.

ἀπλότῃ ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. κ. ἀ. ἀπλότε
Πόντ. (Κερασ.) ἀπλότῃ Πόντ. (Κερασ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπλότης.

1) Ἀπλότης, ἀφέλεια Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.
κ. ἀ.: Ἄσμ.
Τρεῖς κόρες φιλονικοῦσι | καὶ κριτὴν των μὲ καλοῦσι
νὰ τοῖς κρίνω μὲ ἀπλότῃ | ποῖα 'ς τὰ κάλλη νά 'ν' ἡ πρώτη
Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 1, 4, 3 «ἐκ
τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνεται, ἀλλ' ἀπλότης καὶ
φιλοσοργία». 2) Ἀπλοϊκότης, εὐήθεια Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλοτοπιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουτοπιὰ Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλότοπος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῶν
οὐς. ἄπλα καὶ τόπος.
Εὐρεία ἔκτασις γῆς, οἰκοπέδου, αὐλῆς κττ. εὐρυχωρία.
Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα 2.

ἀπλούμιστος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Ρόδ.
κ. ἀ. ἀπλούμ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπλούμιστος Πελοπν.
(Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλουμιστός.
Ὁ μὴ διὰ ποικιλμάτων κεκοσμημένος, ἀποϊκίλτος:
Τὸν φακιδόλ' τ' εἰν' ἀπλούμιστον ἀκόμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών.
ἀκέντητος 2.

ἀπλούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οὔτσικος.
Ὁ ὀλίγον τι ἀπλοῦς, κάπως ἀφελής, οὐχὶ εὐφυής: Εἶναι
ἀπλούτσικος καὶ γελίζεται εὐκόλα.

ἀπλοφέρνω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Εἶμαι ὀλίγον τι ἀπλοῦς, εἶμαι ὀλίγον ἀφελής: Δὲ μοῦ
φαίνεται πολὺ ἐξυπνος, σὰν νὰ ἀπλοφέρῃ. Συνών. ἀλαλο-
φέρνω, βλακοφέρνω, κουτοφέρνω, μωροφέρνω,
παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

ἀπλοχάρτι τό, Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Χάρτης ἀπλοῦς, ἄσημος, ὁ μὴ ἔνσημος χάρτης: Γράφω
σὲ ἀπλοχάρτι.

ἀπλόχερα ἐπίρρ. Βρώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 388
ἀπλόχιρα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλευθερίως, πλουσιοπαρόχως ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τοὺς θησαυροὺς μου ἀπλόχερα σκορπίζω

κι ἀπ' τὸ παράθυρο πετῶ

Βρώτας ἐνθ' ἄν.

ἀπλοχερῆς ἡ, ἀπλοχερέα Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
ἀπλοχερὲ Δ. Κρήτ. ἀπλοχερέα Μέγαρ. ἀπλοχερῆς Θήρ.
Κέρκ. (Ἀργυραδ.) Κύθν. Παξ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων.
Τριφυλ.) κ. ἀ. ἀπλοχερῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχερῶ Σκυρ.
Ἰμβρ. ἀπλοσερῶ Μεγίστ. ἴπλοχερῶ Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.
Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ.
ἴπλοχερῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Ἄρν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπλόχερο καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

1) Ὅσον δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς
ἐτέρας παλάμης, δράξ, ἐπὶ πράγματι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θήρ.
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυραδ.) Μακεδ. (Ἄρν.) Μεγίστ.
Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν.)
Σκυρ. κ. ἀ.: Ἐγὼ σοῦ 'πα νὰ μοῦ δώκῃς μὴν ἀπλοχερῶ καὶ
σὺ μοῦ 'δωκῇς μὰ χούφια Ἀργυραδ. Ρίξε ἀκόμα 'ς τὸ ζυμᾶρι
τρεις ἀπλοχερῆς ἀλεύρι Μάν. Μὴ 'πλοχερῶ ἀλάτι - ἀλεύρι
- γέννημα Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μὴ 'πλοχερῶ φακῇ
- 'οπερ' νὰ (κόλλυβα) Σουδεν. Μὴ 'πλοχερῶ ἀλεύρ' Ζαγόρ.
Μὴ ἀπλοχερῶ χόρτο Παξ. || Ἄσμ.

Χούφτις χούφτις ρίχνει τ' ἄσπρα, | 'πλοχερῆς τὰ παραγρόσια
Ἄρν. Συνών. ἀπλοχερίτσα, ἀπλόχερο 2. β) Ὅσον
δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν παλα-
μῶν ἠνωμένων Πελοπν. (Τριφυλ. Βούρβουρ.): Ρίξε μὴ
πλοχερῶ σ'τάρι 'ς τοῖς κόττες Τριφυλ. Συνών. ἀπλό-
χερο 3, διπλόχουφτα. γ) Αὐτὴ ἡ παλάμη ὡς προ-
τείνεται πρὸς εἰσδοχὴν πράγματι τινος Κεφαλλ.: Παρὰ
νὰ τὸν ἰδῶ πεθαμένονε, καλύτερα νὰ πέσουνε τὰ μάτια μου
'ς τὴν ἀπλοχερᾶ μου. Συνών. παλάμη. 2) Κτύπημα
διὰ τῆς παλάμης, ράπισμα Θράκ. (Αἰν.)

***ἀπλοχερέας** ἐπίθ. ἀπλοθερέας Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός, τοῦ οὐς. χέρι καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -εῖας.

Ὁ ἐπιθυμητὴς τῶν ἀλλοτρίων, κλέπτης. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπλοχέρης 2.

ἀπλοχέρης ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυ-
ραδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τρι-
φυλ.) Χίος ἀπλοχέρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλοχέρ'ς Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) Μακεδ. (Σισιάν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀπλοθέρης Πόντ. (Κερασ.)
ἀπλόχερος Ἀθῆν. Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

1) Ὁ ἔχων τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν, ὁ εὐκόλως παρέχων
τὰ ἑαυτοῦ, φιλόδορος, ἐλευθέριος, σπάταλος Εὔβ. (Κονίστρ.)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κεφαλλ.

ρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Σισάν.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) Χίος : Δὲ χρειάζεται νά 'ναι κἀνείς αἰ τόσο ἀπλοχέρης Καλάβρυτ. Μὴν εἶσαι τόσο ἀπλοχέρης, γιατί θά 'δῆς προκοπή Ἀπύρανθ. Σῦρε 'κεῖ κὶ ζήτα τ', αὐτὸς ἔνι ἀπλοχέρ'ς κὶ θά σ' δώξ' Αἰτωλ. Πολὺ ἀπλοχέρης εἶναι αἰ θά πέση ὅξω Μῆλ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλόχερος, αἰ βγάνει τὸ ξοδιάζει σὲ καλωσύνης Ἀθῆν. Ἀπλόχερος τοῦ 'αχες (μοῦ ἔλαχες) Φιλότ. || Γνωμ. Ὁ ἀπλοχέρης καταντᾷ οὐχτα μπρὸς καὶ φούχτα πίσω (ὅτι ὁ ἀσκόπως δαπανῶν αἰ ἑαυτοῦ καταντᾷ ὥστε νά μὴ δύναται νά ἐνδυθῇ καὶ ἀναγκάζεται νά καλύπτῃ τὰ αἰδοῖα διὰ τῆς μιᾶς παλάμης μπροσθεν καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὀπισθεν) Χίος. Συνών. ἀνοιχτοχέρης 1, ἀνοιχτός Β4, γαλαντόμος, σκοροχέρης, χουβαρδάς, ἀντίθ. ἀκριβὸς Α1β, ἀκριβοχέρης, ἀπλοχέριστος 1, παραδόπιστος, σπαγγορραμένος, συμμαζωχτός, σφιχτός, σφιχτοχέρης, τσιγκούνης. β) Ἐλεήμων, εὐσπλαγχνικὸς Θράκ. Μῆλ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. : Ἦταν ἀπλοχέρης αὐτὸς ὁ καημένος Θράκ. Αὐτὴ εἶναι ἀπλοχέρα γυναικα Τριφυλ.

2) Ὁ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητής, κλέπτῃς, ἄρπαξ Θήρ. Θράκ. (Κομοτ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Βόθρ.) Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) : Φύλαέ τον, γιατί εἶναι ἀπλοχέρης Βόθρ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδράχτης (II), *ἀπλοχερέας, ἄρπαγας. 3) Ὁ χειρονομῶν ἀναιδῶς, ἀδιάκριτος Νίσυρ.

ἀπλοχεριὰ ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπλουχιριὰ Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπλοθερία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ.

1) Ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία, ἔλλειψις φειδωλίας Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Τριφυλ.) : Τὴν ἀπλοχεριὰ τὴν δίδαξε ὁ Χριστὸς Τριφυλ. Αὐτὸς χάθηκε ἀπ' τὴν ἀπλοχεριὰ του αὐτόθ. Ἡ ἀπλουχιριὰ τ' εἶναι μουνάχα γὰ τοὺς τρανοὺς Θεσσ. Συνών. ἀνοιχτοχεριὰ, ἀπλόχερο 4.

2) Ἡ κατὰ τὰ χοιροσφάγια ἀποστελλομένη πρὸς τοὺς συγγενεῖς ἐκλεκτὴ μερὶς χοιρείου κρέατος ὡς δῶρον Ἄνδρ.

3) Τάσις πρὸς κλοπὴν, ἐπιθυμία τῶν ἀλλοτρίων Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλοχεριάζω Ἡπ. Μῆλ. ἀπλουχιριάζου Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἄπλουχιριάζου Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης.

1) Ἀπλώνω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα λάβω τι Μῆλ. : Μὴν ἀπλοχεριάζης, γιατί θά σοῦ κόψω τὰ χέρια! Συνών. ἀπλοχερίζω 1. β) Παρέχω τι ἐδώδιμον, ἰδίᾳ τράγημα ἢ λίχνευμά τι, ὀπώρας, γλυκύσματα κττ., φιλοδωρῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μάδυτ.) : Οὐ δεῖνα ἀπλοχέρισαι (ἐπὶ ἀνθρώπου κομίζοντος εἰς τὸν οἶκόν του ὀπώρας ἐκ τοῦ κτήματός του καὶ παρέχοντος ἐξ αὐτῶν καθ' ὁδὸν εἰς φίλους ἢ ἄλλους) Ζαγορ. 2) Περιβάλλω διὰ τῆς ἄκρας χειρός, συλλαμβάνω δι' ὅλης τῆς παλάμης Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. : Ἰπλοχέρισα τοὺ φίδ' Θεσσ. Ἐχ' χουντὸ χέρ' κὶ δὲ μπουρῶ νά τ' τοῦ 'πλουχιριάς' Χουλιαρ. Ἀπλοχέρισα σ' τὰρ' (ἔλαβον σῖτον ὅσον δύναται νά περιλάβῃ ἡ παλάμη μου κεκλεισμένη) Θεσσ. Τοσαδὰ μουνάχα ἀπλοχέρισα αὐτόθ. Οὐλα τὰ ζαχαῖα τ' ἀπλοχέρισαι αὐτὸς αὐτόθ. Συνών. χουφτιάζω.

ἀπλοχεριάρικος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄπλουχιριά'κους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλοχεριάρης.

Ὁ πρόθυμος πρὸς ἐξυπηρέτησιν, ὁ εὐκόλως παρέχων τὴν βοήθειάν του : Ἰπλοχεριάρ'κους ἄνθρωπους οὐ δεῖνα.

ἀπλοχέρισμα τό, ἀμάρτ. ἀπλουχέρισμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω.

Ἡ δι' ὅλης τῆς παλάμης περιβολὴ καὶ σύλληψις : Τοῦ 'καμὶ τέτοιον ἀπλουχέρισμα π' δὲν μπόρῃσι νά φύγ'.

ἀπλοχερίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀβγατίζω - ἀβγατίδι, ἀποκαθαρίζω - ἀποκαθαρίδι, σκουπίζω - σκουπίδι κττ.

Πληθ., διάφορα τραγήματα ἐκ ξηρῶν καρπῶν παρεχόμενα εἰς νεάνιδας, αἵτινες ἐν τῷ οἴκῳ τῆς νύμφης τακτοποιοῦν τὴν προῖκα προκειμένου νά μετακομισθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Συνών. γεμίδι, καλοχερίδι, καλοψίκι.

ἀπλοχερίζω Βιθυν. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.) Χηλ. ἀπλουχιρίζου Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σισάν.) Προπ. (Πάνορμ.) ἀπλοθερίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀπλουχιρίζω Σαμοθρ. ἄπλοχερίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσινοχ. Κυνουρ. Μάν. Τριφυλ.) ἄπλουχιρίζου Ἡπ. Σάμ. ἄπλοχερίζω Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπλοχερῶ Ἰων. (Κρήν.) Χίος ἀπλουχιριάου Ἡπ. ἄπλοχεράω Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἄπλοχεράου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἄπλουχιριάου Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπλοχερνῶ Ἄνδρ. Δαρδαν. ἀπλουχιρνῶ Ἰμβρ. Μέσ. ἀπλοχερίζομαι Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης. Ὁ περισπώμενος τύπος διὰ τὴν ἐν τῷ ἀορίστῳ εἰς -ισα σύμπτωσιν ὡς καὶ χαιρετίζω - χαιρετῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,273. Ὁ εἰς -νω τύπ. κατ' ἐπέκτασιν τοῦ θέματος, πβ. περῶ - περνῶ, συχωρῶ - σχωρνῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 292. Ὁ τύπ. προχερίζω κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. πρό.

1) Ἀπλώνω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα λάβω τι Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Ἰμβρ. Προπ. (Πάνορμ.) Συνών. ἀπλοχεριάζω 1. β) Συνεκδ. λαμβάνω τι ἀλλότριον, κλέπτω Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) : Ἀπλοχερίζει 'ς ὅ,τι κὶ ἂν ἔχουμε, πρέπει νά τόνε φυλάς Κέρκ. Μὴ τὸν ἀφφιδεύσαι, γιατί ἔμαθε ν' ἀπλοχερίζῃ 'ς ὅ,τι εὔρη, τὸ βρομόπαιδο! αὐτόθ.

2) Ἐκτείνω τὴν χεῖρα διὰ νά κτυπήσω τινά Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κύθν. Χίος : Μὴν ἀπλοχιρᾶς ἀπάνου μ' Ἡπ. Μὴν ἀπλοχερᾶς, βρέ! Χίος Ἀπλοχέρις' ἀπάνου 'ς τὸν ἀφέδῃ του Κέρκ. Ἀπλοχερίζει καὶ 'ς τὴν ἀδρεφὴ του αὐτόθ. 3) Ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα δώσω τι, δωροῦμαι τι, φιλοδωρῶ Ἄνδρ. Βιθυν. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. Πόντ. (Τραπ.) Χηλ. : Ἄσμ.

Κοιμήθηκε, πολλακὶ μου, κ' ἔχω νά σὲ χαρίσω, τὴν Πόλι μὲ τὸν Γαλατᾶ νά σὲ ἀπλοχερίσω

Χηλ. β) Παρέχω τι ἀφθόνως, ἀφειδῶς, σπαταλῶ Εὐβ. (Στρόπον.) Σαμοθρ. γ) Παρέχω εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, εἶμαι ἐλεήμων Πελοπν. : Ἀπλοχερίζει αὐτὴ ἡ γυναικα.

δ) Καθόλου, δίδω, ἐγχειρίζω Σάμ. : Τ' ἀπλοχέρ'σι δέκα χιλιάδεις. 4) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, μεταβάλλω τὸ ὅλον φύραμα εἰς ἄρτους, πλάττω τοὺς ἄρτους Βιθυν. Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσινοχ. Κυνουρ. Μάν. Τριφυλ.) β) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἢ τοῦ ὅλου φυράματος, ἀρχίζω νά ὑφίσταμαι τὴν χυμικὴν ζύμωσιν Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.) : Ἀπλοχερίτσε τὸ ψωμί, ν' ἀνάψωμε τὸ φούρνο Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεβαίνω Α3.

ἀπλοχέρισμα τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἄπλοχέρ'μα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω.

